

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ที่เรามาวัดมาด้วยกัน ศาสนวัตถุ วัดจะสวยงามดีเด่นขนาดไหนมันเป็นแค่ วัตถุ อัฐหินทรายปูนใครก็สร้างได้ เดียวนี้เขาสร้างร้านอาหารเหมือนวัด สวยกว่าวัดอีก ร้านอาหาร ที่พักโรงแรมเขาสร้างดีกว่าวัดอีก นั่นนะมันศาสนาวัตถุ

ศาสนาพิธี เราไปวัดไปวา ศาสนาพิธี พระที่บวชมาแล้วต้องศึกษา ศึกษาามาเพื่อเป็นศาสนา พิธี พิธีกรรมต่างๆ ที่เราจะทำในพระพุทธศาสนา

ศาสนาบุคคล บุคคลเข้ามาในพระพุทธศาสนา บริษัท ๔ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้คือให้มรดกธรรมไว้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกา ผู้ที่ยังอยู่ทางโลก นี่กามคุณ ๕ กามคุณ ๕ ใจ กามที่เป็นคุณ กามที่เป็นคุณเพราะมีศีลมีธรรม

แต่เวลาบวชเป็นพระ พรหมจรรย์ กามคุณนั้นมันทำให้คนเสื่อมเสีย นี่ใจ เพราะอะไร นี่ใจ วัตถุกาม อยากได้วัตถุ สิ่งต่างๆ วัตถุกาม กามราคะมันมีเต็มไปหมดนะ

แต่คนที่ถือพรหมจรรย์ๆ พรหมจรรย์เพื่ออะไร

พรหมจรรย์เพื่อพรหมจรรย์ พรหมจรรย์ไม่ใช่ไปแก้กฎนิมานะของใคร พรหมจรรย์ไม่ใช่เพื่อความยิ่งใหญ่ เพราะพรหมจรรย์มันเข้ามาสู่ในหัวใจนี้ใจ ถ้าหัวใจนี้เป็นธรรมๆ แล้ว พระพุทธศาสนาชี้ลงไปจิตใจของสัตว์โลก ใจของสัตว์โลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์ๆ

สัตว์ที่เป็นอาหาร หมูเห็ดเปิดไก่มันอยู่ที่ร้าน นั่นนะจะรื้อสัตว์ชนสัตว์หรือ เนื้อหนังมังสา มันเป็นอาหารของมนุษย์

นี่ไง แต่ถ้าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะรู้สัตว์ชนสัตว์ รู้สัตว์ชนสัตว์ในหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลก ปฏิสนธิจิตๆ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันเกิดมาเป็นคนนี่

เวลาเกิดเป็นคนนี่เพราะอะไร

เป็นคนนี่เพราะมีมนุษย์สมบัติ

มนุษย์สมบัติคืออะไร

มนุษย์สมบัติคือศีล & พอคนที่ศีลมีธรรมขึ้นมาเราถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา มนุษย์มีกฎหมายคุ้มครอง มนุษย์มีสมอง มนุษย์มีศักยภาพ

ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด

เวลาประเสริฐที่สุด เราเกิดเป็นมนุษย์มีคุณค่าแค่ไหน เรามีคุณค่าขึ้นมาแล้วหลงกับโลกเกิดแล้วยิ่งใหญ่

ยิ่งใหญ่อีกยิ่งใหญ่ของโลกๆ ใจ ยิ่งใหญ่ก็อยู่ในใจใจ ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นตายหมด

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะได้เป็นกษัตริย์ นี่ไง ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เราก็ต้องเป็นเช่นนี้ใช่ไหม เราก็ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตายไปกับเขาใช่ไหม เป็นกษัตริย์แล้วก็อยู่ในใจใจ จะยิ่งใหญ่นานไหนก็ลงใจหมดใจ ลงใจหมดแล้ว พอไปเกิดใหม่เกิดเป็นอะไร

พอไปเกิดใหม่เป็นอะไร ถ้าเป็นกษัตริย์ที่ดีมีคุณธรรมมันพัฒนาขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นจักรพรรดิ เกิดเป็นกษัตริย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆๆ

เวลาพระโพธิสัตว์ๆ เกิดเป็นจักรพรรดิคุ้มครองดูแลสัตว์โลกเพื่อความสุขความสงบ ความร่มเย็นขึ้นมา ใจ เพื่ออำนาจวาสนาบาปมีกรรมอันนั้นขึ้นมา ใจ เวลาขึ้นมาแล้ว ซาติสุดท้าย พระเวสสันดรนั่นก็เป็นกษัตริย์เหมือนกัน

เวลาจะมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แต่ด้วยความเกิดเป็นมนุษย์ ศักยภาพการสร้างสมอัน
นั้นมา เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย พระพุทธศาสนาสอนที่นี้ละ

พระพุทธศาสนาไม่ใช่สอนเครื่องรางของขลังนะ มีพลังงานอะไรที่จะร่ำจะรวยนะ จะร่ำ
จะรวยมันอยู่ที่ปฏิภาณไหวพริบของคน

พระพุทธศาสนาสอนเรื่องการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากธรรมวินัยไว้กับบริษัท ๔ บริษัท ๔ เป็นฆราวาส
ธรรมๆ ฆราวาสธรรมต้องมีกตัญญูทเวทียุใหม่ มีพ่อแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ

คนที่เขามีหลักการนะ อู๋! ดิฉันจะไปหาพระอรหันต์ๆ แต่ทั้งพ่อทั้งแม่ไว้ที่บ้าน ทั้งพ่อ
ทั้งแม่ไฉนจนจึ้มเยี่ยว แล้วไม่ได้ดูพ่อแม่เลย แล้วก็ไปหาพระอรหันต์ๆ

พระอรหันต์อยู่ในบ้าน พระอรหันต์ของเรา พ่อแม่ได้ดูแลหรือยัง ได้คุยกับพ่อแม่บ้างหรือ
เปล่า ได้ดูแลพ่อแม่เราหรือไม่ แล้วถ้าพ่อแม่ของเรา เห็นไหม นั่นนะพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของ
ลูกแท้ๆ เลยละ เพราะอะไร

เพราะพันธกรรมนะ เราเกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ เป็นพระ
อรหันต์ของคุณนะ แต่เวลาเราแสวงหาพระอรหันต์ๆ พระอรหันต์มันต้องมีมรรคญาณ มีมรรค ๘
มีบุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค
อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผลนะ พระอรหันต์จะเกิดตรงนี้ ถ้ามีมรรคมีผลจริงขึ้นมา
จะเป็นพระอรหันต์ที่แท้จริง

นี่หมุนไปหมุนมา หันแล้ว หันในวิญญูะ นี่หันไง หันไปไหน

‘อะ’ คือไม่หัน พระอรหันต์คือไม่หันใดๆ ทั้งสิ้น พระอรหันต์คือไม่ยุ่งเกี่ยวใดๆ ทั้งสิ้น พระ
อรหันต์คือรักษาหัวใจของตนให้ได้ไง นี่ถือพรหมจรรย์

เราไปวัดไปวา ไปวัดไปวาเพื่อเหตุนี้ ไปวัดไปวาเพื่อทำบุญกุศลของเราเพื่อเพิ่มอำนาจ
วาสนาของเราไง ถ้าเพิ่มอำนาจวาสนาของเรา ไม่ให้กิเลสมันบีบคั้นจนเกินไปนัก

เวลาหลวงตาท่านสอนนะ ตัดหาความทะยานอยากสุมมันเข้าไป สุมมันเข้าไป แล้วเราก็ทุกข์เราก็ยากเข้าไป ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชักฟั่นออก ชักเชื้อไฟในใจของเราออก ชักมันออกให้ไฟมันรุ่มเย็นเป็นสุขลง ให้ไฟมันเบาบางลง เบาบางลงจนมีคุณธรรมในใจของเรา เราชักออกๆ

ที่เรามาวัดมาว่านี่เรามาชักออกด้วยอะไร ด้วยสติด้วยปัญญาของเราไง ชักทิฏฐิมานะที่ความเห็นผิด ชักมุมมองทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เอามันออกๆ เอามันออกด้วยอะไร

นี่ไง ตริกในธรรมๆ ไง ตริกในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราไม่มีสติปัญญาเท่าทันความรู้ลึกของเรา เราไม่มีปัญญาทันความคิดของเรา เราไม่มีปัญญาทันกิเลสของเรา ก็เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน เชื่อไปก่อนๆ

ปริยัติ การศึกษา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาคนที่มีทุกข์มียากขึ้นมาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอธิบายให้เห็นผลตรงข้าม สิ่งที่มีมันมีความทุกข์ๆ อยู่เนี่ย ความทุกข์มันต้องดับได้

ความทุกข์ดับได้ ดับได้ด้วยอะไร

ดับได้ด้วยสติด้วยปัญญาที่รู้เท่าทันมัน ถ้ารู้เท่าทันมันด้วยเหตุด้วยผล

กิสาคอตมี กิสาคอตมีไซ้ไหม ที่ลูกเขาตายไป พอลูกเขาตายขึ้นมาเขาก็อุ้มลูก เห็นไหม ศาสนานี้ยิ่งใหญ่ ศาสนานี้ต้องฟื้นฟูได้

อุ้มลูกไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเอาลูกคืนให้ได้ จะเอาลูกคืนให้ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก นี่ความคิดเขาสุดโต่ง

บอก อ้าว! เอาลูกคืนก็ได้ จะทำพิธีกรรม แต่จะทำพิธีกรรมนั้นต้องไปหาแม่ลัดผักกาดจากบ้านที่ไม่มีคนตาย

ไปหามา จะไปประกอบพิธีกรรม เขาก็อุ้มลูกอุ้มซากศพนั้นวิ่งไปตามบ้านคนหนุ่ม บอก “บ้านนี้มีคนตายหรือไม่” “มี” “บ้านนี้มีคนตายหรือไม่”

มันมีคนตายมาอยู่แล้ว เพราะปู่ย่าตายายของเราตายหมดแล้ว ปู่ย่าตายายทุกคนตายหมดแล้ว ถ้าไม่มีคนตาย โอ้โฮ! มันไม่ล้นโลกหรือ มันตายมาหมดแล้ว วิ่งไปจนไม่มีบ้านไหน ชักเหนื่อยอ่อน ชักคิดได้ คิดได้เพราะอะไร

คิดได้เพราะความทุกข์มันเจือจางไป เจือจางไปกับบ้านต่างๆ บ้านนั้นก็มีคนตาย บ้านนี้ก็มีคนตาย บ้านนั้นก็มีคนตาย แล้วลูกเราตายอยู่ในอ้อมกอดนี้มันก็ตาย แต่เพราะเราไม่ยอมรับความจริง เราจะเอาลูกเราคืนมาให้ได้ไง

นี่ไง ไปหาเมล็ดผักกาดที่บ้านที่มีคนตายมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทำพิธีกรรมให้ ไม่มี ไม่มี พอไม่มีขึ้นมา กลับมายอมจำนนใจ

อืม! ความตายเป็นเรื่องธรรมดา คนเราเกิดมาถึงที่สุดแล้วต้องสิ้นชีวิตไปเป็นเรื่องธรรมดา แล้วลูกของเราตายไปโดยโรคภัยไข้เจ็บอย่างไรก็แล้วแต่ มันก็เป็นเรื่องสุดวิสัย ความสุดวิสัยแล้วเราจะฝืนสัจจะความจริงมันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร ได้คิด เห็นไหม

นี่ไง ชักฟืนออกๆ พอลูกฟืนออกขึ้นไปแล้วก็ได้สติ ได้สติขึ้นมา ได้สติปัญญาขึ้นมาก็ขอพรกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย โอ้โฮ! โลกนี้มันทุกข์ยากนัก

นี่ไง ถ้าเราไม่มีสติปัญญาเท่าทันความรู้สึกรู้ใจของเรา เราก็เชื่อในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ นี่ไง ธรรมและวินัย สัจจะความจริงในพระไตรปิฎก ในพระไตรปิฎกก็อธิบายเรื่องอย่างนี้ สอนเรื่องอย่างนี้ไว้

แล้วถ้าใครไปศึกษา ศึกษาเป็นภาษาบาลีใช่ไหม ของเราศึกษาบาลี เดี่ยวนี้แปลเป็นภาษาไทย เราแปลเป็นภาษาไทย เราก็อ่านด้วยหนังสือที่แปล เราก็ได้ความรู้มากน้อยขนาดไหน ถ้ามันได้สติปัญญาขึ้นมา เราจะฝึกหัดของเรา เราจะเอาหัวใจของเรา ถ้าชักฟืนออกๆ จากใจของเรา เราจะมีอารมณ์เย็นเป็นสุขมากขึ้นๆ

ตรึกในธรรมๆ เรามีคุณค่าขนาดนี้ ขนาดว่าเราจำเรื่องเก่าๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอธิบายมา ๒,๐๐๐ กว่าปี เรายังได้สติปัญญาขนาดนี้ แล้วถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เท่าทันกิเลสของเราในใจของเรา มันจะมหัศจรรย์ขนาดไหน ถ้ามีความมหัศจรรย์ขนาดไหน

ไฉนจะฝึกหัดของมัน เวลาฝึกหัดของมัน หัดภาวนาแล้ว นี่ไง พรหมจรรย์ พรหมจรรย์เพื่อใคร พรหมจรรย์เพื่อหัวใจดวงนี้ไง

ถ้าพรหมจรรย์เพื่อหัวใจดวงนี้ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ หามันให้เจอก่อน

ทั้งๆ ที่ว่าจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เหมือนเพชรที่หน้าผาก เพชรที่ไว้ที่หน้าผากจะไม่เคยเห็นเพชรของตน วิ่งหาไปเถอะ ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า หน้าผากเอ็งไง หน้าผากเอ็ง

นี่ก็เหมือนกัน ใจของตนอยู่กับเรา ปฏิสนธิจิต ถ้าไม่มีจิตจุติลงสู่ไข่ของมารดา กำเนิด ๔ ไม่มีการเกิด การเกิดเกิดจากตรงนั้น เกิดจากจิตของเราเนี่ย เกิดจากอวิชชา เกิดจากความโง่ เกิดจากความไม่รู้ ถึงได้จุติในครรภ์

ในครรภ์ ในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ การกำเนิด ๔ พอกำเนิดมาเป็นเราๆ แล้ว เป็นเรา เราสมบุุคสมบันอยู่กับโลกเขา แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาจะค้นคว้าหาใจของตน ทำไมไม่เป็นหาไม่เจอ หาไม่ได้ ศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้ารู้หมด แล้วเวลาไปศึกษามาแล้วนะ นี่ไง มหาโจร นี่ไง รู้หมด เข้าใจหมด...เป็นของมึงหรือ รู้จริงหรือ

ลิขสิทธินี้ละ จำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทนะ “อานนท์ ไม่มีกำมือในเรา”

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปิดเผย ชัดเจน เอ็งทำขึ้นมา นี่ไง เวลาศึกษามา ศึกษาามาเพื่อปฏิบัติ

แล้วศึกษามาทำไม ศึกษามาแล้ว พอจบแล้วก็นอนจมอยู่นั่นไง เพราะทำขึ้นมาไม่ได้ไง เพราะรู้ไปหมดไง รู้ไปหมดแล้วไม่มีความเพียร ไม่มีความวิริยะ ไม่มีความอดทนอะไร

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มรรค ๘ ความเพียรชอบ ความเพียรที่ทำอยู่นี้ชอบหรือไม่ชอบ มิจฉาหรือสัมมา ที่ทำๆ กันอยู่นั่นละ

ถ้ามันมิจฉา มิจฉามันก็อย่าอยู่กับที่นั่นนะ ทำนาไปทำบนภูเขา ทำนาไปทำบนหิน มันจะเกิดขึ้นมาได้ยังไง ทำนามันต้องลงที่ดินนั่น แล้วดินอยู่ไหน นี่ถ้ามันไม่ชอบใจ

ถ้ามันชอบ ชาวนาเขาหาพื้นที่ บนภูเขาเขาก็ทำคันทนาขึ้นบันได เขาทอดน้ำของเขา เขาทำของเขา เขาทำด้วยความชอบธรรมของเขา ถ้าคนที่ทำความชอบธรรมของเขามันก็ต้องเป็นสัจจะความจริงของเขา มันก็เป็นวาสนา

พันธุกรรมของจิตๆ ถ้าสิ่งใดที่ชอบธรรมมันไม่สนใจ นู่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ถ้าตรงกิเลสภูณะใช่ ถ้าตรงกับความพอใจของภูณะใช่ ใ้หนุ่นก็ไม่ใช่ ใ้หนี่ก็ไม่ใช่

การประพฤติปฏิบัติคือการขัดแย้งกับกิเลสในใจของตน ใ้ที่ไมใช่ๆ จริ่งหรือเปล่า ใ้ที่ไมใช่ๆ ก็มึงไม่ชอบไป มึงไม่ชอบมึงก็พยายามจะสู้ไฟไฟ สิ่งที่เป็นพินเป็นไฟอยู่ในหัวใจแล้วสู่มให้มันมากขึ้นไป

เราประพฤติปฏิบัติเพื่อจะมาดับไฟไฟ การดับไฟมันต้องชักพินออกๆ สิ สิ่งที่ไม่ใช่ๆ ต้องพิสูจน์ว่าใช่หรือไม่ใช่สิ ใ้ที่ว่าใช่ๆ ก็ใช่จริงหรือเปล่า ถ้าใช่จริงขึ้นมา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโอ ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมามันต้องเป็นความจริงแน่นอน

น้ำหยดลงหิน ทุกวันหินมันยังกร่อน เอ็งหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโอ ทำความถูกต้องดงามทุกวันๆ มันจะเป็นสมาธิขึ้นมาไม่ได้จริงหรือ ถ้ามันเป็นสมาธิขึ้นมาไม่ได้จริง พระพุทธศาสนาอยู่มาได้ ๒,๐๐๐ กว่าปีได้อย่างไร

จะอยู่ไปถึง ๕,๐๐๐ ปี พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ พระศรีอริยเมตไตรยก็มาตรัสรู้แบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน อริยสัจ ๔ เหมือนกัน สัจจะเหมือนกัน แก่ทุกข์เหมือนกัน ดับทุกข์เหมือนกัน ฆ่ากิเลสเหมือนกัน อันเดียวกัน ถ้ามันเป็นความจริงไป ถ้ามันไม่จริงมันคงทนมาได้แบบนี้ได้อย่างไร

อนาคตกาลผู้ที่มาปฏิบัติก็ต้องมีความรู้อย่างนี้เหมือนกันไป แล้วเราทำความจริงอยู่ที่นี่มันจะไม่ใช่สมาธิได้อย่างไร

มันไม่ใช่สมาธิก็ตัวเราเองไป

ธรรมและวินัยไป ศาสดาของเราไป เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป แต่ไม่ทำตามไป แล้วทำแล้วก็ทำไม่ได้ผลไป ถ้าทำไม่ได้ผลขึ้นมา เห็นไหม

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม

ไฉนมันดันเดาเกาหมัดต่อต้านพลิกแพลง ปัญญาชน มีการศึกษา เดียวนี้โลกเจริญแล้ว
ข้ออ้างกิเลสทั้งนั้นนะ

เวลาประพาศปฏิบัติขึ้นมาให้โง่ที่สุด นี่ไง เวลาหลงตาท่านสอน โลกนี้เหมือนไม่มี มี
แต่ความรู้สึกเรากับพุทธะเท่านั้น

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ อะไรก็ไม่มี ไม่มีทั้งสิ้น บังคับเด็ดขาด หายใจเข้านึก
พุท หายใจออกนึกโธ นั่นคือนวกรรม นั่นคือการกระทำ จิตที่มีการกระทำแล้ว ผ่าได้ชักแล้วมัน
ต้องสะอาด ผ่าไม่เคยชักเลย หรือไปชักในน้ำโคลน ชักในน้ำที่ใสโครก ยิ่งชักยิ่งสกปรก

แต่ผ้าที่ชักน้ำที่สะอาด น้ำที่สะอาดคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เรา
เชื่อมั่นของเรา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ทำต่อเนื่องไป น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยัง
กร่อน เรามีการกระทำแล้วมันจะไม่เป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไร

มีแต่พวกเราอ่อนแอ มักง่าย ไม่ต้องทำอะไรเลยก็พบบแล้ว

ได้ยินมาแล้ว ฟังแล้ว แหม! มันขึ้นทุกทีนะ

“ไม่ต้องทำอะไรเลย สมาริมันมีอยู่แล้ว ไม่ต้องทำอะไรเลย จิตมีอยู่แล้ว เฉยๆ ก็เป็น
สมาริ”

หา? สอนกันอย่างนี้ แล้วก็เชื่อ

แล้วจะมาหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ จะมาบริกรรมพุทโธ จะมาปัญญาอบรม
สมาริ อานาปานสติ โอ้ย! มันยุ่งมันยาก

เราดูข่าว อานาปานสติเขาไปสอนเด็กๆ เด็กๆ ๕ ขวบ ๖ ขวบเวลามา “เมื่อก่อนนี้เป็นคน
ที่กลัว เดียวนี้หายกลัวแล้ว เมื่อก่อนเป็นคนที่เครียด เดียวนี้หายเครียดแล้ว เมื่อก่อนเป็นคนขี้
โกรธ...” เด็กๆ มันยังได้ผลเลย เห็นไหม เด็กๆ มันได้ผลเพราะอะไร

เพราะมันผ้าขาว มันไม่มีมารยาสาไทย มันไม่มีการต่อรอง มันทำตามข้อเท็จจริงนั้น เวลามันได้ผลขึ้นมา “เมื่อก่อนกลัวมาก ไม่กล้าออกหน้าขึ้น เดียวนี้หายหมดแล้ว”

แล้วเขาถามว่ามากำหนดอย่างไร

หายใจเข้า หายใจออก อานาปานสติของเขา เด็ๆ มันยังได้ผลเลย เพราะอะไร มันทำตามข้อเท็จจริงนั้น มันไม่มีมารยาสาไทย มันไม่มีกิเลสไปครอบงำ มันไม่มีความต้องการ ไม่มี การคาดหมาย

นี่มันมีพื้นมีไฟอยู่แล้วก็สุขมันเข้าไปอีกใจ อยากรู้ได้ยากดีอยากเด่น ปฏิบัติแล้วต้อง อรหันต์ๆ

หันไหน หันอะไรของมึง

แต่ถ้าเป็นจริงนะ นี่แล้วสงบมาก สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วทอดธุระยังไม่อยากสอน เวลาหลวงตาท่านถึงที่สุดแล้ว “จะสอนใครได้ จะสอนใครได้”

แต่เราไม่ใช่เทวดา ถ้าเราทำได้ คนอื่นก็ทำได้ ถ้าทำได้ๆ แต่ทำได้ด้วยวิธีการ ทำได้ด้วย สติด้วยปัญญาเท่านั้นแค่นั้น ทำได้ด้วยอำนาจสมาธิ

เวลาอำนาจสมาธิของตน เวลาหลวงตาท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน เวลาเริ่มต้น ใหม่ๆ กิเลสมันพันกันจนหัวปักดินเลย เวลาท่านอุทานขึ้นมาในใจนะ “มึงเอาภูษานี้เชียวนะ” ท่านนั่งร้องไห้เลย “มึงเอาภูษานี้เชียวนะ”

“เอาภูษานี้” คือมันปั่นป่วนในใจจนล้มลุกคลุกคลานไป มันปั่นป่วนจนเราละเลย และ จนมันสิ้นไร้ไม้ตอก “มึงเอาภูษานี้เชียวนะ ถ้าวันไหนกูมีกำลังขึ้นมา สติที่ดีขึ้นมา กูจะเอามึง บ้าง” ท่านคิดของท่านอย่างนี้

ไม่ใช่พวกเรา “ไอ้โฮ! อัดตกลมธนูโยค พระพุทธเจ้าก็บอกแล้วว่ามันเป็นการทำความ ลำบากเปล่า มันทุกข์เกินไป เดียวนี้ไม่ต้องทุกข์เกินไปหรอก สำนักปฏิบัติเขาติดห้องแอร์หมด เลย ห้องกระจก มีบริการพร้อม”

อันนั้นคือคนที่ใจเขาเป็นธรรมเขาพยายามจะแสวงหาบุญกุศลของเขาเพื่อสังคม เพื่อคนดี คนเราถ้าสนใจในพระพุทธศาสนา การเสียสละเป็นเรื่องยิ่งใหญ่แล้ว แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติ นี่คือคนที่เขาปรารถนาดีกับสังคม คนที่เขาปรารถนาดีกับเยาวชน เขาพยายามจะทำคุณงามความดีของเขา แต่เขาทำเท่านั้นไง นี่ไง แหม! ติดแอร์ นั่งกันมีความรุ่มเย็น มันก็ดีส่วนหนึ่ง

แต่ในการปฏิบัติตามความเป็นจริง ก็เลสมันเรื่องจริงๆ เกิดตายมันเรื่องจริงๆ เกิด เกิดจริงๆ เจ็บ เจ็บจริงๆ ชราจริงๆ ตาย ตายจริงๆ เวลาจะแก้มันต้องแก้ด้วยกฎจะทำจริงๆ มันแก้ด้วยมรรคด้วยผลความเป็นจริงขึ้นมา

ถ้าความเป็นจริงขึ้นมา ที่ไหน เวลาไหน ถ้ามันเป็นจริง ข้างกระดิกหู ฐุแลบลิ้น พับ! จบเลย แต่ก่อนที่ข้างกระดิกหู กว่าจะข้างมันจะเกิดมานะ แล้วกว่าจะดูแลข้างนะ แล้วข้างเป็นลูกข้างนะ เดียวข้างมันจะมาฆ่าแม่มัน เอาลูกมันไป เอาลูกมันไปเป็นธุรกิจบริการนุ่นนะ

นี่ไง เวลาข้างกระดิกหู แล้วข้างที่ไหนจะกระดิกหู เวลาพูด พูดแล้วคนเรามันเคลิบเคลิ้มไปแล้วมันก็คิดแบบนั้นนะ แล้วมันก็อารมณ์ชั่ววูบ อุบาทานใจ อะไรแว็บขึ้นมา “เออ! ไซ้ นี่ไง ธรรมะ ปัญญา พับ! อ้อ! นี่สินกิเลส”

คนที่มี หลวงตาเวลาท่านบอก เวลามันสวยแล้วปล่อย สวยแล้วปล่อย อย่างนี้ไม่ใช่ พระอรหันต์หรือ ไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะอะไร เพราะคำว่า “อย่างนี้” คือการคาดหมาย

ถ้า “อย่างนี้” หรือ “จะ น่าจะเป็น” ไม่เอา มันต้องพันกันสดๆ ร้อนๆ มันต้องฆ่า มันต้องสมุจเฉทปหาน ต้องฆ่ากันต่อหน้า เวลามันฆ่ากิเลสมันต้องฆ่าต่อหน้า ยถาภูตัง เกิดญาณทัสสนะ เกิดความหยั่งรู้ เกิดความมหัศจรรย์ นั่นอันนั้นถึงเป็นความจริง แล้วความจริงอย่างนี้

นี่ไง ในพระพุทธศาสนาของเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ เราเป็นชาวพุทธไง นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากพระพุทธศาสนาไว้เป็นมรดกธรรม แล้วเราพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงในใจของเราขึ้นมาบ้าง

ถ้าเป็นฆราวาสเราก็อยู่ในศีลในธรรม ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้ให้มันเป็นความจริง ให้มันเป็นความจริงทุกๆ กระบวนการของมัน เราจะเป็นชาวพุทธที่แท้จริง มีสัจจะ ไม่ใช่กะล่อน ปลิ้นปล้อน โอ้ย! เวรกรรม

นี่ไง พระพุทธศาสนาไง พระพุทธศาสนาเป็นเรื่องพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนายอดเยี่ยมดีงามนะ ที่มันปลิ้นปล้อนกะล่อนนี่มันกิเลสของคน มันสืบแปดมงกุฏ มันเพี้ยเลื่องเข้ามาหากินในพระพุทธศาสนา นั่นเป็นเรื่องของเขา

หลวงตาสอนอย่างนี้ ใครจะทำได้ทำชั่วมันเรื่องของเขา ใครจะชั่วชั่วขนาดไหนเรื่องของ เขา เราจะทำคุณงามความดีวะ เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราพยายามจะดับพิษในใจของเรา เราพยายามของเรา

เราจะให้ทุกคนสมความปรารถนาให้เป็นคนดีไปทั้งหมดเป็นไปได้ แม้แต่อารรมณ์เรายังแปรปรวนเลย แต่เราพยายามรักษาใจของเรา ใจที่มันแปรปรวนเราก็รักษาให้มันมั่นคงขึ้นมาให้มีหลักการขึ้นมา แล้วรักษาใจดวงนี้เพื่อประโยชน์กับใจดวงนี้ ฟังธรรมๆ เพื่อเตือนหัวใจของตน เอวัง